

FRANCESC TORRALBA | Filòsof. Publica 'La filosofia cura' (Pagès)

“Pensar és l'audàcia de posar entre parèntesi tot allò que sembla una veritat absoluta”

Torralba ens ensenya, a través dels seus llibres i xerrades i de manera senzilla, que la filosofia ens pot ajudar, si volem nosaltres, a ser una mica més feliços, fugint de la superficialitat. La filosofia cura n'és un altre magnífic exemple.

La tenim massa identificada com una “alta saviesa”, la filosofia?

Crec que la filosofia com a reflexió crítica sobre la pròpia praxi és una activitat absolutament necessària per viure una vida de qualitat. Sobretot, és un examen d'un mateix, la cura de si mateix, per una vida harmònica.

Hem oblidat pensar?

Pensar és una acció subversiva. Tendim a conrear la cultura de l'antipensament i, estranyament, examinem allò que ens sembla obvi i evident. Pensar és cercar, examinar, sospesar, deliberar, criticar i posar en qüestió tòpics, prejudicis i estereotips que, senzillament, són assumits de manera acrítica i que tenen efectes directes en la nostra acció i conducta. Pensar és tenir l'audàcia de posar entre parèntesi tot allò que es dona com a veritat absoluta.

Cal ser un gran coneixedor de la filosofia per saber mirar en el nostre interior?

Tot ésser humà té una dimensió interior, intan-

gible, que pot explorar si té el valor de desconectar del món que l'envolta i mirar-se al mirall, desfent les falses imatges que s'ha elaborat de si mateix. La interioritat és tot allò que no copsem mitjançant els sentits. Cada ésser humà està cridat a conèixer-se a si mateix per esbrinar quina és la missió que té en el món.

La felicitat és possible?

Massa freqüentment es confon amb el plaer, o bé, amb el confort. La felicitat és, en canvi, un estat interior de benestar, un goig que emergeix de les profunditats de l'ésser i que, al meu entendre, es relaciona amb l'experiència d'haver causat un bé a algú, de realitzar una activitat que té plenitud de sentit, o bé, de gaudir d'una experiència de bellesa, de veritat o d'unitat.

La darrera part del llibre, ens ensenya a 'filosofar en set moviments'.

El primer moviment és el més difícil: assossegar-se, donar-se temps, aquietar la ment i el cor, adoptar una actitud de receptivitat, de

presència plena. En un context com el nostre, caracteritzat per la hiperacceleració, és difícil assossegar-se, prendre's temps, estar disposat a contemplar el més bell i el més execrable de la realitat i interrogar-se sobre allò que hem vingut a fer en aquest món.

“ En un context hiperaccelerat com el nostre és difícil assossegar-se i veure allò millor i pitjor de la realitat ”